

Předběžná otázka

Učinil-li insolvenční soud součástí výroku rozsudku, jímž zamítl odpůrcí žalobu, kterou se insolvenční správkyň domáhala určení neúčinnosti kupní smlouvy, i důvod zamítnutí („neboť toto jednání je neplatné“), nepřipustně zahrnul do výroku i posouzení předběžné otázky. Tím řízení zatížil vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 71/2021-1120 ze dne 15.9.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně JUDr. D.U., se sídlem v P., jako insolvenční správkyň dlužníka E., zastoupené Mgr. O.P., advokátem, se sídlem v P., proti žalovaným 1/ P. V., narozenému XY, bytem XY, zastoupenému JUDr. Mgr. P.N., Ph.D., advokátkou, se sídlem v P., a 2/ P. V., narozenému XY, bytem XY, zastoupenému JUDr. Ing. R.T., advokátem, se sídlem v P., za účasti Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, se sídlem v Č.B., o určení neúčinnosti právního jednání, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 42 ICm XY, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka E., se sídlem XY, identifikační číslo osoby XY, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. KSCB 41 INS XY, o dovolání druhého žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. března 2021, č. j. 42 ICm XY, 101 VSPH XY (KSCB 41 INS XY), tak, že dovolání druhého žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. března 2021, č. j. 42 ICm XY, 101 VSPH XY (KSCB 41 INS XY), se odmítá s výjimkou té jeho části, která směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu v rozsahu týkajícím se druhého žalovaného. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. března 2021, č. j. 42 ICm XY, 101 VSPH XY (KSCB 41 INS XY), a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. října 2019, č. j. 42 ICm XY, se ve vztahu ke druhému žalovanému zrušují včetně závislých výroků o nákladech řízení a věc se potud vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 21. listopadu 2017, č. j. 42 ICm XY, Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (JUDr. Daniela Urbanová, jako insolvenční správkyň dlužníka E.) domáhala vůči žalovaným (1/ P. V., ročník XY, a 2/ P. V., ročník XY), za účasti Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, určení, že kupní smlouva ze dne 26. února 2016, kterou dlužník (jako prodávající) prodal žalovaným (jako kupujícím) označený pozemek, je vůči věřitelům přihlášeným do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka neúčinná (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit prvnímu žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 20.283,23 Kč (bod II. výroku).

[3] Uložil žalobkyni zaplatit druhému žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 28.798 Kč (bod III. výroku).

2. Rozsudkem ze dne 6. listopadu 2018, č. j. 42 ICm XY, insolvenční soud doplnil rozsudek ze dne 21. listopadu 2017 v bodě I. výroku tak, že žaloba se zamítá, „neboť je toto jednání neplatné“.

3. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 4. dubna 2019, č. j. 42 ICm XY, 101 VSPH XY (KSCB 41 INS XY), zrušil rozsudek insolvenčního soudu ze dne 21. listopadu 2017, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 6. listopadu 2018, a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

4. Rozsudkem ze dne 10. října 2019, č. j. 42 ICm XY, insolvenční soud:

[1] Žalobu o určení neúčinnosti kupní smlouvy zamítl, „neboť toto jednání je neplatné“ (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobkyni zaplatit prvnímu žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 48.507,69 Kč (bod II. výroku).

[3] Uložil žalobkyni zaplatit druhému žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 74.052 Kč (bod III. výroku).

5. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 5 písm. a/, § 231 odst. 1 a 2, a § 235 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), z ustanovení § 22 odst. 2 a § 580 odst. 1 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a z ustanovení § 3 a 5 zákona č. [280/2009](#) Sb., daňového řádu – dospěl po provedeném dokazování k závěru, že kupní smlouva je neplatná, neboť v úmyslu zkrátit věřitele dlužníka jednali při jejím uzavření jak dlužník, tak oba žalovaní (na obou stranách kupní smlouvy vystupovaly stejné osoby, takže úmysl jednoho z kontrahentů je úmyslem všech). Insolvenční soud proto žalobu zamítl (předpokladem vyslovení neúčinnosti právního úkonu je jeho platnost).

6. Vzhledem k závaznému právnímu názoru obsaženému ve zrušujícím usnesení odvolacího soudu vtělil insolvenční soud do zamítavého výroku žaloby (ve smyslu ustanovení § 231 odst. 2 insolvenčního zákona) svůj závěr o neplatnosti právního jednání a to též s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení; pravomocný výsledek tohoto sporu totiž znamená, že žalobkyně je oprávněna sepsat předmětný majetek do majetkové podstaty dlužníka (a je již nadbytečné vést spor o vyloučení tohoto majetku z majetkové podstaty).

7. K odvolání žalobkyně i žalovaných odvolací soud rozsudkem ze dne 18. března 2021, č. j. 42 ICm XY, 101 VSPH XY (KSCB 41 INS XY):

[1] Potvrdil (druhý) rozsudek insolvenčního soudu v bodě I. výroku (první výrok).

[2] Změnil (druhý) rozsudek insolvenčního soudu v bodech II. a III. výroku tak, že určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (druhý výrok).

[3] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (třetí výrok).

8. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 580 odst. 1 o. z. a odkazuje na (označenou) judikaturu Nejvyššího soudu – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

9. Skutková zjištění insolvenčního soudu postačují pro závěr, že kupní smlouvou bez reálného zaplacení kupní ceny převáděných nemovitostí došlo k vyvedení majetku pozdějšího dlužníka na žalované, což bylo jediným záměrem a úmyslem obou smluvních stran. Dlužník a žalovaní uzavřeli kupní smlouvu s úmyslem zkrátit jako svého věřitele stát. Žalovaní vzhledem k personálnímu propojení s dlužníkem věděli, že tímto právním jednáním mohou zkrátit své věřitele, a pro případ, že je skutečně zkrátí, s tím byli srozuměni. Přitom dlužník neměl další majetek postačující k uspokojení pohledávek státu.

10. V situaci, kdy se žalobkyně domáhala určení neúčinnosti kupní smlouvy, se insolvenční soud

správně zabýval platností právního jednání a po zjištění, že kupní smlouva nebyla platně uzavřena, žalobu na určení neúčinnosti kupní smlouvy správně zamítl.

11. Proti rozsudku odvolacího soudu podal druhý žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí jednak na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, jednak na vyřešení právních otázek, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Konkrétně jde o následující otázky:

[1] Lze zamítavým výrokem rozsudku o odpůřčí žalobě určit neplatnost posuzovaného právního jednání, aniž by to žalobce navrhl?

[2] Mohou soudy v řízení o neúčinnosti právního jednání aktivně hledat důvody jeho neplatnosti, které bez dalšího nevyplývají ze spisu?

[3] Lze usuzovat na neplatnost právního jednání pro rozpor se zákonem jen prostřednictvím ustanovení § 5 písm. a/ insolvenčního zákona?

[4] Lze usuzovat na neplatnost právního jednání pro krácení uspokojení věřitele jen z toho, že kupní cena sice odpovídá ceně obvyklé, avšak smluvní strany se dohodly na její úhradě formou zápočtu v situaci, kdy dohoda o zápočtu není součástí kupní smlouvy?

[5] Lze přijmout závěr o úmyslu obou smluvních stran zkrátit uspokojení věřitele na základě skutečnosti, že smluvní strany jsou osobami blízkými a dlužník jednal s úmyslem, jehož si byla vědoma druhá smluvní strana?

[6] Lze při zkoumání neplatnosti právního jednání pro krácení uspokojení věřitele považovat za věřitele osobu, která v okamžiku uskutečnění posuzovaného právního jednání nedisponovala pohledávkou za dlužníkem?

[7] Lze při zkoumání neplatnosti právního jednání usuzovat na nepřímý úmysl jednajícího pouze s ohledem na skutečnost, že u dlužníka probíhá daňová kontrola s možností doměření daně, bez zohlednění toho, že smluvní strana počítala s okolnostmi, které mohly zabránit případnému škodnímu následku, a nespolehlala potud jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku zamezit?

12. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

13. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel u otázky č. 1 především poukazuje na to, že žalobkyně se v žádné fázi řízení nedomáhala určení neplatnosti kupní smlouvy (ani formou tzv. eventuálního petitu). Mínil, že povinnost soudu zkoumat (jako otázku předběžnou) v řízení o určení neúčinnosti právního jednání platnost takového jednání nelze zaměňovat s otázkou, zda je soud povinen v takovém řízení výrokem určit neplatnost právního jednání, aniž žalobce v dotčeném směru vyvinul potřebnou procesní aktivitu. K tomu se dovolává závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. října 2008, sp. zn. 30 Cdo 2432/2007, jakož i díla Kozák, J. - Brož, J. - Dadam, A. - Stanislav, A. - Strnad, Z. - Zrůst, L. - Žižlavský, M. Insolvenční zákon: Komentář. 4. vydání. Praha. Wolters Kluwer ČR, a. s., 2018, str. 931.

14. Žalobkyně ve vyjádření navrhuje dovolání částečně odmítnout a částečně zamítnout, majíc napadené rozhodnutí za správné. K otázce č. 1 uvádí, že možnost vtělit do výroku rozsudku o odpůřčí

žalobě závěr, že odporované právní jednání není platné, plyne z judikatury Vrchního soudu v Praze i z judikatury Vrchního soudu v Olomouci.

15. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání (jež může být přípustné jen podle § 237 o. s. ř.).

16. Dovolatel dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu „v celém jeho rozsahu“, tedy i ve druhém a třetím výroku o nákladech řízení. Potud Nejvyšší soud dovolání bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako objektivně nepřipustné, jelikož přípustnost dovolání proti výrokům o nákladech řízení vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Ostatně, napadá-li dovolatel takto předmětné výroky v rozsahu, v němž se týkají prvního žalovaného, není jeho dovolání přípustné ani subjektivně (§ 243c odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 218 písm. b/ o. s. ř.). Jako subjektivně nepřipustné (opět podle § 243c odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 218 písm. b/ o. s. ř.) odmítl Nejvyšší soud dovolání i v té části, ve které směřovalo proti potvrzujícímu výroku rozsudku insolvenčního soudu ve věci samé ve vztahu k prvnímu žalovanému. Již v rozsudku ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 ICdo 128/2018, uveřejněném pod číslem 29/2021 Sb. rozh. obč. [který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu], totiž Nejvyšší soud vysvětlil, že pasivní věcná legitimace se v řízení o (insolvenční) odpůrcí žalobě odvíjí od ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona, takže v řízení o určení neúčinnosti smlouvy, kterou dlužník uzavřel s dalšími osobami, není insolvenční správce povinen podat odpůrcí žalobu proti těmto osobám jen proto, že byly smluvními stranami takové smlouvy (nejde o nerozlučné společenství).

17. V části, v níž dovolání směřuje proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu v rozsahu týkajícím se druhého žalovaného, je Nejvyšší soud shledává přípustným dle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky č. 1; potud je napadené rozhodnutí v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu. Zkoumání dalších otázek je závislé na způsobu, jakým bude zodpovězena otázka č. 1.

18. Nejvyšší soud se - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval dále tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu (ve znění, jež se nezměnilo od podání žaloby v této věci):

§ 79

(1) Řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) obsahovat jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla nebo identifikační čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, identifikační číslo, označení státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhopatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhopatel domáhá. Ve věcech, v nichž je účastníkem řízení svěřenský správce, musí návrh dále obsahovat i označení, že se jedná o svěřenského správce, a označení svěřenského fondu. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních poměrů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90), se nazývá žalobou.

(...)

§ 153

(...)

(2) Soud může překročit návrhy účastníků a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se domáhají, jen tehdy, jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

21. V tzv. sporném řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, platí, že soud je vázán žalobou, tedy tím, jak žalobce vymezil předmět řízení. Předmět řízení žalobce vymezuje v žalobě vylíčením skutečností (skutkových tvrzení), jimiž uvádí skutkový děj, na jehož základě žalobním návrhem (tzv. petitum) uplatňuje svůj nárok. Jinak řečeno, nárok uplatněný žalobou je vymezen vylíčením skutkových okolností, z nichž žalobce nárok dovozuje (právní důvod nároku), a žalobním návrhem (petitem). Právní charakteristika vylíčených skutkových tvrzení (tzv. právní důvod žaloby) není součástí vymezení předmětu řízení a žalobce ji není povinen uvádět; uvede-li ji, není pro soud závazná, neboť soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci a pro jeho rozhodnutí není významné, jak žalobce nebo jiný účastník řízení skutkový stav věci právně posuzuje. Jestliže na základě zjištěného skutkového stavu věci lze žalobci přiznat plnění, kterého se petitum své žaloby domáhal, nesmí soud žalobu zamítnout, i kdyby se žalobce plnění domáhal z jiného právního důvodu, než ze kterého mu skutečně náleží; nepřipustným (odporujícím § 153 odst. 2 o. s. ř.) překročením návrhu by za této situace bylo jen přisouzení jiného nebo většího plnění, než kterého se žalobce podle žalobního petitu domáhal, nebo přiznání plnění na základě jiného skutkového děje, než který žalobce vylíčil v žalobě a který proto nebyl (nemohl být) předmětem dokazování před soudem. K tomu srov. v judikatuře Nejvyššího soudu např. rozsudek ze dne 31. července 2003, sp. zn. 25 Cdo 1934/2001, uveřejněný pod číslem 78/2004 Sb. rozh. obč., rozsudek ze dne 26. srpna 2010, sp. zn. 25 Cdo 210/2008, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročníku 2012, pod číslem 76, rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 19. října 2011, sp. zn. 31 Cdo 678/2009, uveřejněný pod číslem 27/2012 Sb. rozh. obč.

22. Lze doplnit, že přímo při výkladu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona Nejvyšší soud uzavřel (v rozsudku ze dne 28. února 2018, sen. zn. 29 ICdo 19/2016, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 6, ročníku 2019, pod číslem 67), že i pro odpůřčí žalobu podle insolvenčního zákona platí, že pro posouzení rozsahu vázanosti žalobou je určující vylíčení skutkových okolností a žalobní návrh (petit), přičemž je třeba vždy posuzovat celou žalobu podle jejího obsahu. Naopak není rozhodné, jak věc po právní stránce posoudí (v žalobě) žalobce (obdobně srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2022, sen. zn. 29 ICdo 12/2020).

23. Samotný žalobní návrh (petit) může obsahovat i několik požadavků, jak má soud o věci rozhodnout. Je-li dána věcná příslušnost téhož soudu v prvním stupni, pak žalobce může jednou žalobou požadovat, aby bylo rozhodnuto o více nárocích (jde o tzv. objektivní kumulaci), nebo může některé své nároky uplatnit formou tzv. eventuálního petitu. O žalobu s eventuálním petitum jde tehdy, jestliže se žalobce domáhá, aby žalovanému byla uložena určitá povinnost nebo aby bylo vyhověno jinému požadavku žalobce (primárnímu petitu), a pro případ, že primární petit bude soudem zamítnut, aby bylo rozhodnuto o dalším požadavku žalobce (eventuálním petitu) [k tomu srov. v literatuře Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 506 a 507, a v judikatuře např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. února 2020, sen. zn. 29 ICdo 20/2018, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročníku 2021, pod číslem 39]. Přitom platí, že formou tzv. eventuálního petitu lze uplatnit i právo se samostatným skutkovým základem; srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 2008,

sp. zn. 25 Cdo 2883/2006, uveřejněný pod číslem 98/2009 Sb. rozh. obč.

24. V poměrech dané věci se žalobkyně žalobním návrhem (tzv. petitum) domáhala pouze určení neúčinnosti kupní smlouvy a požadavek, aby soud určil (současně nebo eventuálně) též neplatnost kupní smlouvy, se nepodává ani z jiných částí žaloby (srov. č. l. 1 až 3), ani z dalších podání žalobkyně učiněných v průběhu sporu; srov. vyjádření žalobkyně ze dne 26. července 2017, č. l. 276-278, ze dne 10. srpna 2017, č. l. 280-281, a ze dne 3. října 2017, č. l. 574-576, odvolání žalobkyně ze dne 29. prosince 2017, č. l. 595, a doplnění odvolání žalobkyně ze dne 26. ledna 2018, č. l. 597-600, vyjádření žalobkyně ze dne 19. října 2018, č. l. 655-656, ze dne 26. ledna 2019, č. l. 681-682, ze dne 5. července 2019, č. l. 707-711, ze dne 10. července 2019, č. l. 867-868, odvolání žalobkyně ze dne 22. listopadu 2019, č. l. 937, a doplnění odvolání žalobkyně ze dne 17. prosince 2019, č. l. 999-1001, a vyjádření žalobkyně ze dne 16. března 2020, č. l. 1027-1029, jakož i její přednesy při jednáních konaných u insolvenčního soudu dne 15. srpna 2017, č. l. 296-298, dne 21. listopadu 2017, č. l. 582-585, dne 11. června 2019, č. l. 705-706, dne 20. srpna 2019, č. l. 898-899, a 10. října 2019, č. l. 915-922, a při jednáních konaných u odvolacího soudu dne 4. dubna 2019, č. l. 686-688, dne 18. června 2020, č. l. 1037-1039, a dne 18. března 2021, č. l. 1048-1049.

25. Tím, že insolvenční soud vtělil do zamítavého výroku o věci samé též důvod zamítnutí („neboť toto jednání je neplatné“), učinil součástí onoho výroku i posouzení předběžné otázky.

26. Závěr, že posouzení předběžné otázky nemůže být v žádném případě vyjádřeno formou výroku, nýbrž se může projevit jen ve způsobu rozhodnutí o návrhu ve věci samé a může být uvedeno jen v důvodech rozhodnutí, přijal již bývalý Nejvyšší soud ČSSR v rozhodnutí ze dne 9. července 1965, sp. zn. 4 Cz 94/95, uveřejněném pod číslem 61/1965 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 61/1965“). Nejvyšší soud tento závěr zopakoval (k R 61/1965 se přihlásil) např. v usnesení ze dne 17. listopadu 1998, sp. zn. 21 Cdo 586/98, uveřejněném pod číslem 44/1999 Sb. rozh. obč., nebo v usnesení ze dne 29. listopadu 2001, sp. zn. 20 Cdo 2824/99, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročníku 2002, pod číslem 6. Srov. dále i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. října 2006, sp. zn. 26 Cdo 1481/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. března 2013, sp. zn. 32 Cdo 923/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. ledna 2021, sp. zn. 28 Cdo 1966/2020.

27. Tím, že insolvenční soud učinil součástí výroku rozsudku, jímž zamítl odpůrcí žalobu, kterou se insolvenční správce domáhala určení neúčinnosti kupní smlouvy, i důvod zamítnutí („neboť toto jednání je neplatné“), tedy nepřípustně (též v rozporu s ustanovením § 153 odst. 2 o. s. ř.) zahrnul do výroku i posouzení předběžné otázky; tím řízení zatížil vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Odvolací soud nápravu tohoto procesního pochybení nezjednal (ve skutečnosti onen nesprávný postup vnutil insolvenčnímu soudu zrušujícím usnesením), takže dovolání je již proto důvodné.

28. Nejvyšší soud tudíž, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení). Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí insolvenčního soudu zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí (opět včetně závislého výroku o nákladech řízení) a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

29. S přihlédnutím k tomu, co Nejvyšší soud uvedl výše o mezích dovolacího přezkumu (srov. odstavec 16.), se zrušující výrok rozsudku Nejvyššího soudu týká jen té části bodu I. výroku rozsudku, kterou insolvenční soud žalobu zamítl vůči druhému žalovanému, jakož i bodu III. výroku o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným. V témže rozsahu (tedy v části prvního výroku, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu ve vztahu ke druhému žalovanému, v části druhého výroku o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným a v části třetího výroku o nákladech odvolacího řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným) zrušil Nejvyšší soud rozsudek

odvolacího soudu.

30. Obě rozhodnutí neobstála již v řešení otázky č. 1, takže Nejvyšší soud shledává nadbytečným vyjadřovat se (byť i jen v rovině přípustnosti dovolání) k otázkám č. 2 až 7; bude-li totiž v další fázi řízení žaloba znovu zamítnuta (bez nepřípustného umístování předběžných otázek do výrokové části soudního rozhodnutí), bude druhý žalovaný ve sporu plně úspěšný, aniž by měl (nebo při takovém výsledku vůbec mohl) opravnými prostředky o takové odpovědi žádat.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)